

Kniha Daniel – sto šestnácté

Odhalení dnů pomsty: Prorocké zkoumání Jeremjášova varování a poslední generace

Jeff Pippenger

2024-03-04

V předchozím článku jsme se zabývali padesátou kapitolou Jeremjáše a v tomto úseku soudem nad Babylónem, který začíná již brzy přicházejícím nedělním zákonem ve Spojených státech a končí Božím hněvem. Výkonný soud je dnem Hospodinovy pomsty, jenž byl představen zničením Jeruzaléma v roce 70 po Kr. Zničení Jeruzaléma vykonané Římem v roce 70 po Kr. bylo předobrazeno zničením Jeruzaléma, které provedl Nebúkadnesar. Společně poskytly dvě svědectví o Výkonném soudu nad nevěstkou z Týru, která je také nevěstkou ze sedmnácté kapitoly Zjevení.

Jeremjáš nás zpravuje, že až bude na novodobém Babylónu vykonána Hospodinova pomsta, počínaje brzy přicházejícím nedělním zákonem, tehdy „v těch dnech a v tom čase, praví Hospodin, bude hledána nepravost Izraele, ale žádná nebude; i hříchy Judy, ale nebudou nalezeny; neboť odpustím těm, které zachovám.“ V těch dnech již bude zapečetění sto čtyřiceti čtyř tisíc dokonáno.

„Co činíte, bratři, ve velikém díle přípravy? Ti, kdo se spojují se světem, přijímají světskou formu a připravují se pro znamení šelmy. Ti však, kdo nedůvěřují sobě, pokořují se před Bohem a očišťují své duše poslušností pravdě, přijímají nebeskou formu a připravují se pro pečeť Boží na svých čelech. Když vyjde nařízení a bude vtisknuto znamení, jejich charakter zůstane čistý a neposkvrněný po celou věčnost.“ Testimonies, svazek 5, 216.

Výkonný soud začíná druhým hlasem ze Zjevení osmnácté kapitoly, který volá muže i ženy, aby uprchli z Babylóna, a Jeremjáš praví: „přišel jejich den, čas jejich navštívení. Hlas těch, kdo prchají a unikají ze země babylónské, aby na Siónu oznámili pomstu Hospodina, našeho Boha, pomstu za jeho chrám. Svolejte proti Babylónu lučištníky: všichni, kdo napínáte luk, položte se proti němu kolem dokola; ať z něho nikdo neunikne: odplat'te jí podle jejího díla; podle všeho, co činila, učiňte jí.“ Její soud je vykonán „lučištníky“. První zmínka o lučištníkovi v Písmu se týká Izmaele.

I Bůh uslyšel hlas chlapce; a anděl Boží zavolal z nebe na Hagar a řekl jí: Co je ti, Hagaro? Neboj se, neboť Bůh slyšel hlas chlapce tam, kde je. Vstaň, zvedni chlapce a drž jej svou rukou, neboť z něho učiním veliký národ. A Bůh otevřel její oči, a ona spatřila studnu s vodou; i šla, naplnila měch vodou a dala chlapci napít. A Bůh byl s chlapcem; i rostl a přebýval na poušti a stal se lučištníkem. Genesis 21:17–20.

„Hodina velikého zemětřesení“ ve Zjevení jedenácté kapitole označuje počátek výkonného soudu nad římskou nevěstkou, který začíná při brzy přicházejícím nedělním zákoně ve Spojených státech. V oné „hodině“ „třetí bída přichází rychle. A sedmý anděl zatroubil.“ Třetí bída je sedmá polnice. Jsou to lukostřelci islámu, kteří jsou použiti k vykonání Jeho soudu nad těmi, kdo vynucují znamení papežské autority (nedělní bohoslužbu), a pronásledují ty, kdo zachovávají znamení Boží

autority (sobotní bohoslužbu).

V Lukášově 21. kapitole Ježíš, když odpovídá na otázky učedníků ohledně zničení Jeruzaléma a chrámu, podává historické vyprávění, které zároveň představuje i dějiny posledních dnů. Odkazuje na „dny pomsty“, což byl podstatný prorocký atribut Jeho služby jako Mesiáše, který označil při svém úvodním oznámení své služby, když v nazaretské synagoze četl z proroka Izajáše. Oznámení v Nazaretě a oddíl z Izajáše představovaly nejen Jeho službu, ale i poselství Jeho učedníků a konkrétněji dílo a službu hnutí sto čtyřiceti čtyř tisíc.

Duch Panovníka Hospodina je nade mnou, neboť Hospodin mě pomazal, abych zvěstoval pokorným radostnou zvěst; poslal mě, abych obvázal zkroušené srdcem, vyhlásil zajatým svobodu a spoutaným otevření žaláře; abych vyhlásil léto Hospodinovy přízně a den pomsty našeho Boha; abych potěšil všechny, kdo truchlí; abych ustanovil těm, kdo truchlí na Sijónu, že jim dám okrasu místo popela, olej radosti místo smutku, roucho chvály místo ducha malomyslnosti; aby byli nazváni stromy spravedlnosti, Hospodinovou výsadbou, aby byl oslaven. A vystavějí dávné trosky, pozdvihnou dřívější zpustošení a opraví zničená města, zpustošená po mnohá pokolení. A cizinci budou stát a pást vaše stáda a synové cizozemců budou vašimi oráči a vinaři. Vy však budete nazváni kněžími Hospodinovými; budou vás nazývat služebníky našeho Boha; budete jíst bohatství pronárodů a jejich slávou se budete chlubit. Místo vaší hanby budete mít dvojnásobek, a místo pohanění se budou radovat ze svého podílu; proto ve své zemi obdrží dvojnásobný díl; věčná radost bude jejich. Neboť já Hospodin miluji soud, nenávidím loupež při zápalné oběti; a uvedu jejich dílo v pravdu a uzavřu s nimi věčnou smlouvu. Jejich potomstvo bude známo mezi pronárody a jejich potomci mezi národy; všichni, kdo je uvidí, je uznají, že jsou potomstvem, jemuž Hospodin požehnal. Velice se budu radovat v Hospodinu, má duše se bude veselit v mém Bohu; neboť mě oděl rouchem spásy, přikryl mě pláštěm spravedlnosti, jako když se ženich zdobí ozdobou a jako nevěsta se kráší svými šperky. Neboť jako země vydává svůj pupen a jako zahrada dává vyrůst tomu, co je v ní zaseto, tak Panovník Hospodin dá vyrůst spravedlnosti a chvále před všemi národy. Izajáš 61,1–11.

Sto čtyřicet čtyři tisíc, kteří jsou zapečetěni v deváté kapitole Ezechiele, jsou ti, kdo truchlí nad hříchy v církvi i ve světě. „Léto Hospodinovy přízně a den pomsty našeho Boha“ je dobou, kdy jsou utěšováni ti, kdo truchlí na Siónu, a stávají se „stromy spravedlnosti“, aby „oslavili Hospodina“. Oslavují Hospodina, neboť „v těch dnech a v tom čase, praví Hospodin, bude hledána nepravost Izraele, a nebude žádná“. Ti, kdo truchlí, jsou ti, kteří byli zapečetěni, a jsou to ti, kdo „vystaví odvěké trosky“, kdo „pozdvihnou dřívější spoušť“ a „kdo „obnoví zpustošená města, spoušť mnohých pokolení“. Budou „nazváni kněžími Hospodinovými“ a lidé je budou nazývat „služebníky našeho Boha“.

Spravedlnost sto čtyřiceti čtyř tisíc má „vypučet přede všemi národy“, když budou pozdviženi jako korouhev v hodině velikého zemětřesení. Jejich spravedlnost je způsobována postupně, neboť „jako země vydává své pupeny a jako zahrada dává vzházet tomu, co je v ní zaseto, tak Panovník Hospodin způsobí, aby vypučela spravedlnost a chvála.“ Zapečetění sto čtyřiceti čtyř tisíc začalo s příchodem pozdního deště 1. září 2001. Tehdy byly vyvedeny pupeny země. Izajáš určuje, kdy pupeny vypučí.

S mírou, když ji vypouštíš, budeš se s ní přít; on zadrží svůj prudký vítr v den východního větru. Proto bude takto odčiněna nepravost Jákobova; a toto je veškeré ovoce odstranění jeho hříchu: když učiní všechny kameny oltáře jako křídové kameny roztlučené na kusy, háje a modly neobstojí. Izajáš 27,8.9.

V „den východního větru“, jenž je Jeho „prudkým větrem“, který „zadržuje“, začne „pučení“ pupenů, když je déšť „odměřen“. „Zadržuje“ znamená zdrženlivě působí. Když jsou čtyři větry zadrženy čtyřmi anděly ze sedmé kapitoly Zjevení, začíná zapečetování jednoho sta čtyřiceti čtyř tisíc. V té době začíná pozdní déšť „kropit“ s mírností, neboť slovo „míra“ v tomto verši znamená uměřenost. Na počátku období zapečetování jednoho sta čtyřiceti čtyř tisíc je pozdní déšť odměřen, a na konci tohoto období je bez míry.

„Veliké vylití Ducha Božího, které ozáří celou zemi jeho slávou, nepřijde, dokud nebudeme osvíceným lidem, který ze zkušenosti ví, co znamená být spolupracovníky Božími. Až budeme cele a z celého srdce posvěceni službě Kristu, Bůh tuto skutečnost potvrdí vylitím svého Ducha bez míry; to však nenastane, dokud největší část církve nebude Božími spolupracovníky. Bůh nemůže vylít svého Ducha tam, kde jsou tak zjevné sobectví a požitkářství; kde převládá duch, který by, kdyby byl vyjádřen slovy, vyjádřil Kainovu odpověď: ‚Cožpak jsem strážcem svého bratra?‘ Jestliže pravda pro tuto dobu, jestliže znamení, která se na všech stranách stále více množí a která dosvědčují, že konec všech věcí je blízko, nestačí probudit spící energii těch, kdo vyznávají, že znají pravdu, pak tyto duše dostihne temnota úměrná světlu, které jim svítilo. Pro jejich lhостejnost neexistuje ani zdání omluvy, které by mohli předložit Bohu ve veliký den konečného zúčtování. Nebudou mít žádný důvod, který by mohli uvést, proč nežili, nechodili a nepracovali ve světle posvátné pravdy slova Božího a proč tak svým chováním, svými pocity sounáležitosti a svou horlivostí nezjevili světu zatměnému hříchem, že moc a skutečnost evangelia nelze vyvrátit.“ Review and Herald, 21. července 1896.

Období zkoušky pozdního deště a zapečetování sto čtyřiceti čtyř tisíc začíná odměřováním vylití Ducha svatého, neboť pšenice i koukol dospěly k času žně. Déšť přivádí obě skupiny ke zralosti, potom jsou na konci období zkoušky pšenice a koukol odděleny a pšenice tehdy „pozná ze zkušenosti, co znamená být spolupracovníky s Bohem.“ Tehdy budou mít „úplné, celým srdcem nesené posvěcení službě Kristu; Bůh tuto skutečnost uzná vylitím svého Ducha bez míry.“

„Den prudkého východního větru“ nastal 11. září 2001 a Habakukova polemika o padělaném poselství pokoje a bezpečí v rámci poselství pozdního deště, na rozdíl od poselství, které označuje den Boží pomsty, započala. V tom okamžiku začaly rostliny, pšenice i koukol, pučet a přinášet ovoce, které by projevily při soudu brzy přicházejícího nedělního zákona.

„Tyto podobenství opět učí, že po soudu již nebude žádná doba milosti. Když je dílo evangelia dokončeno, bezprostředně nato následuje oddělení dobrých od zlých a úděl každé skupiny je navždy určen.“ Christ's Object Lessons, 123.

Jedna skupina se klaní slunci v osmé kapitole Ezechiela a druhá přijímá Boží pečeť v deváté kapitole Ezechiela. Ve dvacáté první kapitole Lukášova evangelia Kristus označuje sto čtyřicet čtyři tisíc a předkládá znamení, které vyznačuje poslední generaci dějin země. Označil znamení, které křesťané musí rozpoznat, aby unikli zkáze Jeruzaléma.

A když uvidíte Jeruzalém obklíčený vojsky, tehdy vězte, že jeho zpusťošení je blízko. Tehdy ať ti, kteří jsou v Judsku, utečou do hor; a ti, kteří jsou uprostřed něho, ať odejdou ven; a ti, kteří jsou na venkově, ať do něho nevcházejí. Neboť toto jsou dny pomsty, aby se naplnilo všechno, co je napsáno. Lukáš 21,20–22.

Ježíš „řádek za řádkem“ označil další prorocké charakteristiky znamení, neboť Jeho slova jsou zaznamenána nejen u Lukáše, ale také u Matouše a Marka.

A toto evangelium království bude kázáno po celém světě na svědectví všem národům; a tehdy přijde konec. Když tedy uvidíte ohavnost zpusťošení, o níž mluvil prorok Daniel, stát na svatém místě, (kdo čte, rozuměj:) tehdy ať ti, kdo jsou v Judsku, utečou do hor. Matouš 24,14–16.

A evangelium musí být nejprve kázáno všem národům. Když vás však povedou a vydají, nedělejte si předem starosti, co budete mluvit, ani si to nepřipravujte; ale cokoli vám bude v tu hodinu dáno, to mluvte; neboť to nebudete mluvit vy, nýbrž Duch svatý. Bratr pak vydá bratra na smrt a otec syna; děti povstanou proti rodičům a dají je usmrtit. A budete nenáviděni ode všech pro mé jméno; ale kdo vytrvá až do konce, ten bude spasen. Když pak uvidíte ohavnost zpusťošení, o níž mluvil prorok Daniel, stát tam, kde nemá být, (kdo čte, rozuměj,) tehdy ať ti, kdo jsou v Judsku, utečou do hor. Marek 13,10–14.

Předtím než bude na dvou třídách vykonáno sedm posledních ran, jež jsou závěrečným a dokonalým naplněním „dnů pomsty“, musí být evangelium království kázáno a vyhlášeno mezi všemi národy. Poselství evangelia je dáno národům při brzy přicházejícím nedělním zákonu ve Spojených státech, kdy je sto čtyřicet čtyři tisíc vyzdvíženo jako korouhev. „Dny pomsty“ představují období výkonného soudu nad babylónskou nevěstkou, které začíná nedělním zákonem ve Spojených státech a končí, když povstane Michael, uzavře se doba milosti pro lidstvo a Boží hněv je vylit v sedmi posledních ranách.

Časovým obdobím je „hodina“, kterou Marek označuje, a „hodina“ „velkého zemětřesení“ a „hodina“, kdy se deset králů shodne dát své sedmé království papežství. Když poslední duše přijme evangelium, které je hlášáno všem národům, doba milosti se uzavírá a Boží hněv je vylit bez milosrdenství. Toto období začíná tím, že je evangelium zvěstováno všem národům, když je pozdvíženo korouhevne znamení, a končí, když poslední člověk odpoví na poselství evangelia, které je korouhevne znaméním ohlašováno, kázáno a publikováno. Toto časové období jsou „dny pomsty“.

V Lukášovi, v kapitole dvacáté první, Ježíš přesně vymezuje onen okamžik dějin, neboť označuje poslední generaci, která nezemře před Jeho druhým příchodem. Označuje znamení, jež je představeno jako ohavnost zpusťošení, o níž mluvil prorok Daniel. Tím znaméním je, když ohavnost zpusťošení stojí na „svatém místě“ a když „stojí tam, kde nemá“, což je zároveň tehdy, když je Jeruzalém „obklíčen vojsky“.

Když byl Jeruzalém roku 66 obklíčen vojsky pod vedením Cestia, křesťané v Jeruzalémě z města uprchli, a sestra Whiteová uvádí, že při zkáze, která nakonec vyvrcholila roku 70, nezahynul ani jediný křesťan. Cestius zahájil obléhání a pak se zřejmě z neznámých důvodů stáhl, a křesťané ve

městě uprchli v souladu s varováním spojeným s tímto znamením. Roku 70 Titus zkázu dokončil tím, že znovu zahájil obléhání. Cestiovo obléhání bylo počátkem toho, co se nazývá první židovsko-římská válka, a obléhání a zkáza vykonané Titem byly koncem první židovsko-římské války.

Celé toto dějinné období trvalo tři a půl roku, začalo i skončilo obležením a jeho počátek obsahoval znamení pro Boží lid. Tato historie byla Kristem označena jako dny Boží pomsty, což byl zvláštní prvek, který měl ve své službě označit. Tyto dny představují výkonný soud nad nevěstkou Říma, jenž začíná brzy přicházejícím nedělním zákonem a končí tehdy, když se uzavírá lidská doba milosti. Na počátku výkonného soudu nad nevěstkou Babylóna je sto čtyřicet čtyři tisíc vyzdviženo jako korouhev, což je znamení. Když Boží jiné stádo uvidí toto znamení, má uprchnout z Babylóna, jehož zkáza byla předobrazena zničením Jeruzaléma.

V příštím článku budeme pokračovat v úvaze o dvacáté první kapitole Lukášova evangelia.